

40 let misijní práce

Jděte do celého světa...

Žatva je veliká...

Náhled s biblického hlediska

od misionáře

Ewalda Franka

„Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.“ (Žid.13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

Prosinec 2005

Náhled do minulosti, přítomnosti a budoucnosti

Milí bratři a sestry, drazí přátelé, srdečně Vás zdravím slovem ze Sk. 20:26–27: „*Proto osvědčuji vám v dnešní den, že jsem čist od krve všech. Nebo jsem neobmeškal zvěstovat vám všeliké rady Boží.*“

A slovem ze Zj. 1:4: „*Milost vám a pokoj od toho, který je, který byl a který přijít má...*“

Ten, kdo píše o Božím spásném plánu s lidstvem, musí vzít v úvahu minulost, přítomnost a budoucnost. Co se stalo v Božím království v minulosti, předcházelo tomu, co se děje nyní a to opět předejde tomu, co se bude ještě dít. Právě děti Boží, které jsou vedeny Duchem Svatým, se vždy podílely na tom, co Bůh v jejich čase činil. Mohly zařadit minulost, napojit se na současné spásné dění a mají jasné porozumění založené na zaslíbeních toho, co se stane v budoucnosti.

Kdo například přijal Jana Křtitele jako muže poslaného od Boha (Jan 1:6–7), neměl problém s rozpoznáním služby Ježíše Krista. Přípravovatel cesty měl za úkol naklonit srdce věřících Staré Smlouvy k víře dětí Nové Smlouvy (Luk. 1:16–17). Farizeové a znalci Písma se od Jana nenechali pokřtít, nepodřídili se vůli Boží a spásnou Boží radu tak odmítli (Luk. 7:27–30). Proto také neměli žádný podíl na tom, co Bůh od založení novozákonní Církve vykonal. Zůstali ve svých náboženských tradicích, byli v tom „smrtelně upřímní“, sami do Božího království nevcházeli a lidu v tom také bránili. Tak tomu bylo v minulosti vždycky, kdykoliv Bůh něco na Zemi činil. A tak to bude až do konce. Protože tehdy ten den milostivého Božího navštívení nepoznali, přišlo na ně odsouzení, jak to vyslovil sám Pán v Luk. 19:41–44.

Čtyřicet let – jedno biblické období

Bylo to čtyřicet roků jak u Mojžíše, toho největšího proroka Starého Zákona, tak také u Davida, obzvláště pomazaného a požehnaného krále v Izraeli, jako zvláštní časový interval podle vůle Boží s Jeho služebníky a Jeho lidem. Co se děje podle Božího spásného plánu, ať již s Izraelem nebo Církví, je předem určeno a právě tak i všichni ti, kteří se na tom podílejí. A tak se vždy naplňuje: „*Ale ti vyvolení toho dosáhli.*“ (Řím. 11:7)

Již před založením světa, ještě před začátkem, dříve než začal čas, stanovil Bůh celý spásný plán. ON přece věděl, že Jeho první, Jím stvořený syn Adam v masitém těle padne. Tak musel určit, že Jeho prvorozený Syn se zjeví v masitém těle jako druhý Adam, aby nás spasil z pádu do hříchu a smrti, do které přece všechno lidstvo bylo strženo. Adam byl stvořen k obrazu Božímu (1. Moj. 1:27, 1. Moj. 5:1) – Kristus byl obrazem Božím (2. Kor. 4:3–6, Žid. 1:3).

Je všeobecně známé, že v uplynulých pěti staletích od průlomu reformace se opět zvěstuje evangelium. Různá probuzení, která se od té doby odehrála, byla vždy novým začátkem a sloužila již k přípravě pro další probuzení. Před sto lety byl rovněž nový začátek: velké letniční probuzení, ve kterém Duch Boží působil mocným způsobem. Právě před šedesáti lety, 7. května 1946, učinil Bůh skrze nadpřirozené povolání Williama Branhama opět jeden nový začátek. Potom přišel největší průlom všech dob ve spásném probuzení s uzdravováním, které pokračovalo v různých hnutích i po odchodu Božího muže 25. prosince 1965.

Protože z milosti jsem se osobně zúčastnil toho, co Bůh pro tento čas zaslíbil a v přítomnosti činí, rád bych objasnil úsek minulých čtyřiceti let spojený s Božími spásnými dějinami. Plni vděčnosti se ohlížíme za tím, co věrný Pán v tomto čase, do něhož je zahrnut i můj životopis, mezi Svým lidem učinil. I ti, kteří přišli později, mají právo se dozvědět o tomto novém začátku i o jeho nádherném pokračování.

S bratrem Branhamem jsem udržoval deset let osobní kontakt a jsem dobře obeznámen s jeho povoláním a posláním. Jako muž Bohem poslaný vešel do dějin a jeho zvěst založená na Slovu předchází – i když se tomu odporuje – druhému příchodu Krista, jak mu to bylo oznámeno 11. června 1933. Jestliže se odvolávám na vedení a různá prožití, pak proto, aby všichni věděli, že Bůh se také v tomto čase dosvědčil.

Nejprve jsem měl velkou přednost účastnit se od 13. do 19. srpna 1955 jeho shromáždění v Karlsruhe. Byl to neobyčejný zážitek a byl jsem

od prvního dne přesvědčen, že nikdo nemůže činit skutky, které se zde staly, jedině, že by s ním byl Bůh a konal je. Opravdu se stalo, že slepí se na místě stali vidoucími, ochrnutí chodili a nemocní byli uzdraveni, atd. Jako očítý svědek jsem prožíval dny jako v Bibli, jako za dnů apoštolů. Jaký požehnaný čas! Sám jsem kázal od roku 1953, ale v těchto shromážděních jsem viděl, jak Ježíš Kristus se večer za večerem prokazuje před tisíci jako tentýž včera, dnes a až na věky, a chtěl jsem vědět, čemu tento muž věří a co učí, neboť jsem přece viděl, že Bůh je s ním.

Věděl jsem, jak různě se věří a učí, ale mně se jednalo o to, poznat „pravé evangelium“ a „pravé učení“, které Bůh před mými zraky tak mocně potvrdil. S touto žádostí jsem se zúčastnil velké konference „Voice of Healing“ v Dallasu v Texasu v USA, kterou od 6. do 15. června 1958 naplánoval Gordon Lindsay. Během dopoledních a odpoledních shromáždění promlouvali světoznámí evangelisté, ale ve večerních shromážděních byl hlavní mluvčí bratr Branham. Tak jsem měl možnost porovnávat a stačily mi již první tři dny, abych měl jasno.

Jak Pán jako Syn člověka viděl ve viděních, co se mělo stát – „*Nemůže Syn sám od sebe nic činit, jedině co vidí, an Otec činí...*“ (Jan 5:19–20), tak viděl bratr Branham ve vidění to, co se týkalo osoby, za kterou se modlil. Když ji viděl ve vidění uzdravenou, nehledě na to, čím trpěli, mohl s plnou Boží mocí vyslovit příkaz: „Buď uzdraven! Buď uzdraven ve jménu Ježíše Krista z Nazaretu! Tvá víra tě uzdravila.“ A na místě se to stalo! Skrže tuto jedinečnou službu se stalo, co je napsáno v Janu 14:12: „...*skutky, které já činím i on činit bude.*“ Miliony to prožily během těch dvaceti let od roku 1946 do roku 1965. Zapřít to nemůžeme, odmítnout ano. Co bratra Branhama odlišovalo od všech ostatních evangelistů, bylo to Boží oprávnění jeho služby.

Před jedním večerním shromážděním v Dallasu jsem vyhledal možnost rozmluvy s bratrem Branhamem a řekl jsem mu: „Bratře Branhame, poznávám, že jsi muž Bohem poslaný. Vidím rozdíl mezi tebou a všemi ostatními evangelisty. Chtěl bych vědět, co věříš a učíš.“ O nějaké „zvěsti“ jsem v té době ještě neměl ani potuchy. Řekl mi: „Jdi za Leem Mercierem: to je ten, který ta kázání natáčí na magnetofonové pásky. Požádej ho, aby Ti některé z nich dal...“ Na závěr tohoto rozhovoru řekl: „Bratře Franku, ty se vrátíš s touto zvěstí do Německa.“

Druhý den jsem šel za bratrem Mercierem a dostal jsem od něho pět pásků s kázáními. Řekl mi: „Bratře Franku, když si tato kázání vyslechněš a budeš chtít další, ozvi se.“ Odpověděl jsem: „Tady je má adresa. Pošli mi každé

kázání bratra Branhama.“ Tak jsem od roku 1958 dostával každé kázání, které bratr Branham kázal v USA.

O mém povolání z 2. dubna 1962 ví všichni, kteří jsou obeznámeni se zvěstí konečného času. Právě tak, že bratr Branham to 3. prosince 1962 potvrdil v přítomnosti bratří Bankse Woodse a Freda Sothmana, kteří oba ještě žijí, a že to Bůh sám ve více než čtyřiceti uplynulých letech potvrdil jako pravdu.

Na závěr našeho rozhovoru řekl bratr Branham: „Bratře Franku, pokrm, který máš uskladnit, je to zaslíbené a zjevené Slovo pro tento čas... Ale počkej s rozdáváním, až obdržíš zbytek...“ Musím se přiznat, že po těch odpovědích, které jsem od něho až dosud dostal, jsem této části nerozuměl. Počítal jsem s tím, že můj čas přišel. Že jsem měl ještě čekat, mě zarmoutilo. Až později mi bylo jasné, že čekání se týkalo jen *druhé* části, totiž rozdávání pokrmu, který měl bratr Branham nejprve uložit, nikoliv však *první* části, jít od města k městu a zvěstovat Boží Slovo.

Rozhovor pokračoval. Ale náhle se bratr Branham ztišil a bezprostředně řekl: „Bratře Franku, o Pavlově cestě do Jeruzaléma si nemusíš dělat starosti; bylo to ve vůli Boží.“ Léta mne to trápilo a nerozuměl jsem tomu, proč Pavel šel do chrámu v Jeruzalémě, složil slib podle Zákona za očistění pro sebe a své průvodce atd. (Sk. 21), neboť to odporovalo tomu, co sám prožil a kázal. Jednou před mnoha lety jsem si řekl: „Pavle, až tě v nebi uvidím, zeptám se tě na to.“ Během této rozmluvy jsem si na to vůbec nevzpomněl, ale Bůh, který je vševědoucí, to Svému prorokovi zjevil. V průběhu rozhovoru mi bratr Branham také řekl, že s Davidem DuPlessis, dá-li Bůh, přijede do Německa, což se, žel, již neuskutečnilo.

Co se Německa týkalo, dlouho jsem se zabýval otázkou, jestli je Německo kvůli vyvraždění 6 milionů Židů prokleté, jak se tvrdilo po válce v kostelech a svobodných náboženských společenstvích. Na tohle jsem se ho ptal a on odpověděl docela spontánně: „Ne, na Německu žádné prokletí nespočívá, Bůh bude volat k odpovědnosti jen ty, kteří to učinili.“ Kromě toho jsem chtěl od bratra Branhama vědět, zda se mohu modlit za nemocné. Odpověď byla opět přímá: „Bratře Franku tebe povolal Bůh a každý, kdo je povolán ke kázání evangelia, je povolán i k tomu, aby se modlil za nemocné. Je to částí téhož misijního pověření.“

Pak se bratr Branham ptal mne, jestli bych mohl místo něho mluvit k Obchodníkům plného evangelia v Los Angeles. Byl zaneprázdněn stěhováním své rodiny do Tucsonu, jež mělo proběhnout začátkem ledna, takže do Los Angeles nemohl cestovat. Telefonoval Demosovi Shakarianovi

a vyrozuměl ho, a tak jsem byl v sobotu 10. prosince 1962 v „Cliffton's Cafeteria“ hlavní řečník.

Bratr Branham mi také vyprávěl o Henrym Martinovi z Edmontonu, který rovněž s malou skupinou německy hovořících lidí přehrává ty magnetofonové záznamy kázání, tak jako my v Německu. Z Los Angeles jsem pokračoval dále do Kanady a bratr Martin mne uvedl do domu německy mluvících sourozenců. Z toho pak vznikla možnost naše brožury zveřejňovat v německé řeči a rozesílat do celého světa.

Nový začátek

Aniž bych věděl, že bratr Branham byl 24. prosince 1965 odvolán domů, viděl jsem týž den, že byl vzat vzhůru na oblaku. V tomto prožití jsem řekl: „Bratře Branhame, vždyť nejsi Syn člověka, proč tě vidím na tom oblaku?“ Až později jsem se dozvěděl, že to byla hodina, ve které vešel bratr Branham do slávy. Začátkem ledna 1966 mi bratr Armbruster z Pensylvánie (USA) dopisem oznámil, že bratr Branham 24. prosince 1965, šest dnů po autonehodě, odešel domů. Brzy na to jsem v Bibli našel, že nejen o našem Pánu je napsáno: „...*a oblak vzal jej od očí jejich...*“ (Sk.1:9), ale také o dvou prorocích ze Zj.11:12: „*I vstoupili na nebe v oblace*“. Přesto mi až později bylo jasné, že se nacházíme v tom nejdůležitějším úseku celých spásných dějin.

Při modlitební hodině o Silvestru 1965/66 působil mezi námi Duch Boží neobyčejným způsobem. Shromáždilo se přesně sto dvacet osob a všichni pociťovali přítomnost Boží. Skrze to TAK PRAVÍ PÁN zaznělo slovo ke mně: „Můj služebníku, položil jsem Svůj meč do tvé ruky!“ Musím přiznat, že jsem tento výrok nejprve vnitřně odmítl, protože jsem myslel na to, že Pán přece vložil ten meč do ruky bratra Branhama. O jeho odchodu domů jsem v té chvíli nic nevěděl. Až později jsem poznal, že Bůh náš Pán mi opravdu Jeho meč, meč Ducha (Ef. 6:17), totiž to Boží Slovo svěřil, jak to vyslovil již při mém povolání: „...JÁ tě pošlu do jiných měst zvěstovat Mé Slovo...“

19. ledna 1966 jsem byl Duchem přesazen do velmi velkého prostoru ke shromáždění. Jedna strana byla pevná stavba, jako katedrála s balkonem, zbytek byl oválný jako stan. Seděl jsem na tom balkoně a přihlížel, jak se veliké množství lidí tlačilo do toho prostoru. Potom se všichni posadili a pořadatelé, kteří měli na rukávech pásky, chodili prostřední uličkou sem a tam. Pak jsem viděl, jak Julius Stadskev, blízký přítel bratra Branhama,

vpředu na podiu se podíval ke mně vzhůru a slyšel jsem jak říká: „Bratře Franku, přišel tvůj čas. Pojď dolů.“ Zvedl jsem se a šel dolů: Schodiště bylo směrem ke stanu otevřené, tak že shromáždění v počtu mnoha tisíc, mě vidělo. Šel jsem k podiu a když jsem tam stanul, slyšel jsem slova: „My tu nejsme kvůli Janu Křtiteli, ale proto, že William Branham, ten Boží prorok, byl od nás vzat.“ A náhle promluvil hlas: „Obrat' se k lidu, který se shromáždil a řekni jim: „Příchod Páně je velice blízko’!“ A tak jsem se v tom vidění obrátil k množství lidu v tom velkém stanu a předal jsem dále, co mi bylo přikázáno.

Potom přišel 11. duben 1966: den ve kterém byla pohřbena tělesná schránka bratra Branhama. Pro mě to byl den smutku, jaký jsem podruhé takovým způsobem neprožil. Nemohl jsem zpívat s sebou ten refrén „Věř jen...“, který byl skoro hodinu stále dokola hrán, protože jsem byl vnitřně tak pohnut. Plakal jsem a stále znovu jsem se ptal Pána: „Řekni mi, jak má Církev – Nevěsta bez služby, kterou jsi daroval, dojít k dokonání?“ Mně se zdálo, že se v tom dni svět zhrotil.

Večer téhož dne, když jsem se vrátil do svého hotelového pokoje, a zcela vyčerpán jsem se posadil, pocítil jsem náhle, jak ze mne bylo sňato veliké břemeno. Hluboký smutek zmizel a nevýslovný pokoj, ano, pokoj Boží mě citelně naplnil a mluvilo to v mém srdci: „Nyní nastal čas, abys rozdával ten duchovní pokrm.“ Bůh se o všechno postaral. ON určuje začátek jedné služby, pokračování a její konec a – jak jinak tomu může být – také začátek a pokračování služby následující. Jak nepochopitelná byla smrt Jana Křtitele pro ty věřící tehdy, tak pro mnohé byla nepochopitelná náhlá smrt bratra Branhama. Ale oba vykonali své pověření; ten jeden před prvním Kristovým příchodem, druhý, který je s Boží zvěstí poslán pro dnešek, před druhým Kristovým příchodem.

Další den jsem svolal bratry a dohodl s nimi, aby se kázání bratra Branhama, která byla do té doby jen na magnetofonových páskách, tiskla. Bratr Roy Borders byl ochoten převzít za to odpovědnost.

Pro Petra nebylo také jednoduché v rozhodující hodině říci: „*Vážení bratři! Sami víte, že Bůh mě již před dlouhým časem mezi vámi vyvolil, aby pohané z mých úst slovo o spásné zvěsti slyšeli a tak přišli k víře.*“ (Sk. 15:7). Jakub potvrdil, co řekl Petr, ale s důležitým vysvětlením: „*Šimon teď vypravoval, jak Bůh nejprve popatřil na pohany, aby přijal lid jménu svému. A s tím souhlasí i slova proroků, jak je psáno...*“ (v. 14–15).

Tak se mi dostalo, jak Bůh předurčil v tomto čase, té cti, nést čistou zvěst od samého počátku do celého světa. Na jedné straně jde o zvěstování

pravdivého Božího Slova, na druhé straně o rozdávání duchovního pokrmu, o to zaslíbené a zjevené Slovo pro tento čas.

S bratrem Branhamem jsem byl za jeho života spojen. Bratři v USA do té doby na evropskou půdu nevstoupili. Tak to Bůh vedl, že jsem se stal se svými třemi jazyky styčnou osobou pro všechny ve všech zemích. Na Zemi neexistuje kontinent, kam bych tu zvěst nezanesl. Bůh náš Pán sám otevíral dveře a srdce. Již v roce 1963 jsem sloužil v různých městech naší země. Roku 1964 jsem podnikl první cesty do Anglie, potom do Indie, Jordánska a Izraele. Roku 1965 jsem pokračoval ve službě v západní Evropě; tak jsem mohl roku 1966 mít shromáždění v Belgii, Holandsku, Německu, Švýcarsku a Rakousku.

V následujících letech jsem procestoval 86 států, po dalších deseti letech jich již bylo více než 120. V celém světě jsem bratřím nejprve dával adresu do Jeffersonville, aby dostávali tištěná kázání bratra Branhama v angličtině. Počátkem sedmdesátých let to Pán vedl tak, že bratr Don Bablitz s malým týmem posílal kázání bratra Branhama z Edmontonu v Kanadě do celého světa. Byl to ten bratr Don Bablitz, který nyní bydlí ve Whitehorse v Kanadě, který v onu sobotu dopoledne uprostřed sedmdesátých let si přišel se mnou promluvit. Přemožen faktem, že bratři z různých zemí na základě mých misijních cest si objednávali kázání bratra Branhama, znenadání řekl: „Bratře Franku, službu bratra Branhama nalézáme v Bibli. Jak je to s tvou službou, kterou konáš po celém světě? Je ji také možno nalézt v Bibli?“ Obával jsem se fanatismu, udělal jsem zamítavé gesto a řekl: „Prosím, s tím přestaň! Jak by mohla být má služba v Bibli? Vždyť to vůbec nejde!“ Ukončili jsme rozhovor tím, že jsme to celosvětové dílo svěřili milosti Boží.

A zase to přišlo nečekaně: Příští ráno, slunce svítilo do pokoje, sáhl jsem vpravo k nočnímu stolku, abych si vzal svoji Bibli, když Pán ke mně zvolal: „Můj služebníku, určil jsem tě na základě Mat. 24:45–47 k tomu, abys rozdával pokrm.“ O tomto slovu jsem nikdy předtím nekázal a až do té doby jsem vůbec nevěděl, že takový výrok z úst našeho Pána vůbec existuje, natož, že je určen pro mne. Pak jsem četl a byl udiven, když jsem se dozvěděl, o „moudrém služebníku“, kterého Pán sám ustanovil nad »Svým služebnictvem«, aby jim rozdával pokrm v pravý čas. Nyní Pán sám to slovo adresoval mně. Co je tím míněno, píše Pavel v 2. Kor. 9:10 a svému spolupracovníkovi Timoteovi: „*Toto předkládaje bratřím, budeš dobrý služebník Jezukristův, vykrmený slovy víry a pravého učení, kterého jsi následoval.*“ (1. Tim. 4:6)

Musíme si nejprve přečíst těch prvních pět veršů, ve kterých je popsán katastrofální stav posledního času, totální odpadnutí od *pravé víry* skrze bludné duchy a učení pocházející od démonů, abychom pochopili váhu tohoto výroku a významu čistého učení, které je naší jedinou směrnicí! Ten čas je zde a toto biblické slovo se plní v obou oblastech. Tato služba je určena nejprve všem sloužícím bratrům, aby i oni zvěstovali Boží zjevení Slovo v biblickém pořádku a předkládali ten pokrm lidu Božímu na stůl Páně. Jedna věc je, uskladnit ty potraviny, které jsou nutné k zachování života a zcela jiná věc je, předkládat je jako připravený pokrm, aby tou skrytou manou byl utišen duchovní hlad. Vždyť Bůh řekl: „*Aj dnové jdou, dí Panovník Pán, že pošlu hlad na zemi, ne hlad chleba, ani žízeň vody, ale slyšení slov Páně.*“ (Am. 8:11)

Jistě není náhoda, že Mat. 25 s půlnočním buzením „*Hle, Ženich přichází!*“ následuje bezprostředně poté. Tato poslední zvěst je adresována přímo moudrým pannám. Jen kdo náleží do Církve Nevěsty, přijme to, co Ženich říká skrze Své Slovo, z něhož žijeme. Připravenost moudrých panen je spojena s tou Bohem ustanovenou službou. Dnes mohu říci, co je psáno v 2. Kor. 11:2: „*Neboť miluji vás Božím milováním.* (V něm. př. Bible: Horlím pro vás božskou žárlivostí) *Zasnoubil jsem zajisté vás čistou pannu oddati jednomu muži, Kristu.*“

Služba, kterou ustanovil sám Bůh, zahrnuje oboje: zvěstování věčně platného Božího Slova a rozdávání duchovního pokrmu a nakonec pomine v dokonání Církve – Nevěsty. Nejsem žádná jednostranná hlásná trouba bratra Branhama ani apoštola Pavla. V síle Božího povolání a plné moci mohu být jen hlásnou troubou Boží a zvěstovat celou radu Boží, to všechno zahrnující, věčně platné evangelium tak, jak je kázali Pavel a bratr Branham. Mne nebude nikdo slyšet vykřikovat: „Ten prorok řekl! Prorok řekl!“ Mne nepovolal Pavel, nepovolal mne Branham, nýbrž ten vzkříšený Pán Ježíš Kristus, který povolal také je. Z mých úst bude až do konce vycházet to nezměnitelné Boží Slovo, ale ani jediný z těch různých výkladů, které jsou mi ohavností, neboť TAK PRAVÍ PÁN: „Duch můj, který je v tobě, a slova má, která jsem vložil do úst tvých, neodejdou od úst tvých...“ (Iz. 59:21)

Žádný Boží služebník nemá právo spolurozhodovat, žádný nebyl tázán, zda by nebyl tak laskav a Pánu sloužil. Bůh sám ve Svém království a Církvi jedná suverénně. Všichni víme, že apoštol Pavel byl pověřen zvláštní službou pro Církev. Na jeho povolání jsou tři odkazy, a sice ve Sk. 9. kap., 22. kap., 26. kap. On dokonce slova, která jsou napsána v Iz. 42:6 a 49:6

a vztahují se jako zaslíbení na Pána, použil na své poslání (Sk. 13). Proč? Protože obsahují dvojnásobné zaslíbení: Jednou vztažené na Spasitele, že ty izraelské kmeny budou opět vytvořeny, proto náš Pán nejprve přikázal: „*Nechod'te cestou pohanů...*“ (Mat. 10). Když ale přišel čas a druhá část zaslíbení týkající se pohanů došla naplnění, čteme: „*Nebot' tak nám přikázal Pán řka: položil jsem tebe za světlo pohanům, abys byl spasení až do končin země.*“ (Sk. 13:47) Nový úsek započal nejprve jako přechodná doba. Existuje biblický sborový pořádek, ve kterém jsou pro budování Církve ustanoveny služby a existuje spásný pořádek, ve kterém se děje, co náleží ke spásnému plánu.

Jan Křtitel věděl, jaké slovo se skrze jeho službu naplnilo. Ptali se jej, zda on je Kristus nebo *ten* Prorok nebo Eliáš. Třikrát odpověděl: „Ne!“ Potom chtěli ti vyslaní vědět, kým tedy opravdu je, a na to odpověděl v Jan 1:23: „*Jsem hlas volajícího na poušti...*“ Také Pavel dostal zjevení, které biblické místo se tehdy naplnilo. Právě tak přesně věděl bratr Branham, které biblické místo se vztahuje na jeho službu; dost často to dosvědčoval ve svých kázáních. Byl to bod, kvůli němuž se pohoršili všichni evangelisté, kteří byli inspirováni teprve jeho službou. Protože jsem mnohé z nich osobně poznal, vím to z první ruky. Oni si toho Božího muže vážili jako evangelisty s uzdravováním, který měl obzvláštní duchovní dary. Dokonce svědčili, že taková služba ode dnů apoštolů na Zemi ještě nebyla. Ale potom, když se jednalo o naplnění zaslíbení: „*Hle, pošlu vám Eliáše proroka, prvé než přijde den Páně veliký a hrozný...*“ (Mal. 4:5–6; Mat 17:11; Mar. 9:12), vzepřeli se proti tomu. Zatvrdili svá srdce a nebyli ochotni sklonit se pod mocnou ruku Boží, který je vázán Svým Slovem a naplnil zaslíbení náležející ke spásné radě. Nebyli ani ochotni odstoupit od svých tradičních učení a názorů, natož se nechat korigovat. Pak jim již nezbylo nic jiného než prohlásit, že bratr Branham na počátku své služby stál dobře, ale na konci už ne.

Nyní se zase dělí duchové při té osobě, kterou Bůh ustanovil a opakuje se totéž. Člověk slyší stále dokola: „Na počátku měl povolání a službu, ale potom...“ Tak jak by se svět bez služby bratra Branhama nedozvěděl o žádném evangelistovi, tak by také v kruzích zvěsti nikdo neslyšel o těch bratrech ze severní Ameriky. Opět vzbuzuje pohoršení, že se někdo odvolává na biblické místo týkající se jeho služby. K tomu musí být řečeno: **Kdyby tato služba nebyla biblicky podložena, pak by vůbec neměla právo na existenci!** Jiní mají výhrady, že on údajně opravuje proroka.

Co oni nepochopili, je to, že při zdánlivém rozporu musí, může a smí platit jen to, co je skutečně v Bibli nejméně dvěma či více místy podloženo.

Zaslíbení, že Bůh na konci času milosti pošle proroka, znamená pro vyvolené všechno. Ale nyní se děje trojí: ti „znalci Písma“ z denominací jej zavrhnou; učenci zvěsti z něho dělají zakladatele náboženství, jen ti vyvolení jsou těmi, jejichž srdce jsou obrácena zpět k víře otců, učení apoštolů, jak to bylo na počátku. V tomto rozhodujícím úseku se jedná o prorocké slovo, které se nesmí vykládat, nýbrž musí být viděno v naplnění (2. Petr. 1:15–21). Slyšte to všechny národy: S pohledem na dokonání Církve je ta učitelská služba nyní právě tak důležitá jako na počátku (Sk 13:1, 1. Kor. 12:28), abychom všichni dospěli k jednotě víry (Ef. 4:1–16) a nebyli zmítáni různými větry učení.

Jestliže je pravda, že příchodu Ježíše Krista musí vyvolání a poučení Církve - Nevěsty předcházet originální Boží zvěst, jak byla na počátku, pak budou moudré panny slyšet na to, co Duch říká Církvi. Budou to ony, které budou skrze Ducha Svatého pokřtěny v jedno Tělo, a budou tvořit pravou Církev. Je to ta Církev, kterou sám Spasitel postaví před Svou tvář bez úhony a poskvrny (Ef. 5:26–30). Právě tak je jisté, že bláznivé panny kolem toho pominou a nadále budou sledovat vůdce, kteří se odvolávají na proroka, propagují „zvláštní zjevení“, a zanechávají rozkol. Všechny jsou přesvědčeny o tom – ať moudré nebo bláznivé, – že to volání slyšely a jdou Ženichovi vstříc. Někteří dokonce tvrdí, že již přišel, jiní, že On sestupuje od doby zjevení pečeti pomalu dolů atd. atd. Nebude to stačit, stále citovat proroka, jestliže Bible, jako nejvyšší autorita, je úplně opomíjena. Tak jak duchovenstvo jednu Bibli rozdílně vykládá, tak se to nyní k vlastnímu zatracení (2. Petr. 3:16) dělá s tím, co řekl bratr Branham. Pro opravdově věřící je to čas přípravy v poslušnosti víry a čas sjednocení Nevěsty a Ženicha v Boží lásce v učení a víře.

Je nesporné, že skrze službu bratra Branhama byla zvěstována celá Boží rada a všechna skrytá tajemství. Duch Svatý nás uvádí do vši pravdy zjeveného Slova. Nyní, na konci času milosti, na konci dne spásy, než započne den Páně a slunce se zatmí a měsíc se obrátí v krev, zazněla prorocká, ale též učitelská zvěst, jejímž cílem je dokonání. To plné napravení je částí hlavního zaslíbení, které dal Bůh Církvi. Než Ženich může Církev – Nevěstu odvést domů, musí nastat její vyvolání a příprava. Neboť tak je to psáno o Ježíši Kristu, našem Pánu: „**Jeho musí nebesa přijmout, až do času napravení všech věcí; což byl předpověděl Bůh skrze ústa všech svých svatých proroků od věků.**“ (Sk. 3:17–22)

Že ten věčně věrný Bůh učinil také mne Svým služebníkem, bylo Jeho rozhodnutí. Stále znovu ke mně mluvil slyšitelným hlasem a pokaždé to přišlo shora zprava. Jedinkrát, totiž 16. června 1979 při rozednění, jsem slyšel rozhněvaný Boží hlas jako sotva snesitelné hřmění, které stále hlasitěji sestupovalo dolů kolmo k mé pravici a zastavilo se blízko nade mnou. Potom zaznělo devět slov – každé z nich bylo hromobití (1. Moj. 3:17) a každé slovo zaznělo se zřetelně vysloveným důrazem (Fano, Dánsko).

Rád bych na tomto místě krátce popsal ta prožití, která pro mne, pro jednotlivce a pro Církev měla a mají význam. Jsem si vědom, že tím budou ve víře posílení jen ti, kteří sami Boha prožili. Těm, kteří žádný vztah k Bohu a k ustanovené službě nemají, bude mé svědectví k urážce. Možná si při tom budou myslet: „Co to sám ze sebe dělá!“ Jiní poznají, že si nikdo nemůže nic vzít, jedině, že by mu bylo dáno od Boha. Pavel dokonce říká, že byl vzat až do třetího nebe, do ráje (2. Kor. 12). On to přece udělal ke cti Boží. Přesto z důvodu své služby musel mnohé vytrpět, jak píše v 2. Kor. 11. Služba pro Pána s sebou ledacos přináší: nepřátelství, pronásledování, bolest, ale také nádherná prožití a požehnání. Proroci a spravedliví nebyli pronásledováni a zabíjeni, protože by byli zločinci, ale protože byli nositeli Slova. Přesto mohou říci: „*Proto děkuji tomu, který mne zmocnil, Kristu Ježíši Pánu našemu, že mne za věrného soudil, aby mne v službě té postavil.*“ (1. Tim. 1:12).

Začnu své svědectví od svého povolání. Tak to bylo u Abrahama, u Mojžíše, u Pavla, u Branhamy.

Dvě poslední věci, které mi Pán při tom přikázal, jsou: **Můj služebníku, nezakládej žádné lokální sbory a nevydávej žádný zpěvník...**“ (Krefeld) Jsem přesvědčen o tom, že lokální sbory jsou biblické, ale mým úkolem není zakládat sbory v jiných městech a zemích.

Také přestože u nás jako i v jiných sborech zpíváme ze zpěvníků, nesmím vydávat žádný vlastní. Pán mi řekl, že je to znamení denominace. Což nemají vlastní zpěvník v každém kostele a nyní též ve všech odštěpených skupinách uprostřed zvěsti?

„**Můj služebníku, vstaň a čti 2. Tim. 4, neboť chci s tebou mluvit...**“ (Marseille). Předěšlého večera se jednalo o to, co je sedm hromů ze Zj. 10. Na to jsem neměl žádnou odpověď. Ráno mi dal sám

Pán odpověď ze Svatého Písma: „**Kaž slovo Boží, ponoukej vhod či nevhod, trestej, opravuj, napomínej ve vsí trpělivosti a poučování...**“ Potom jsem položil Bibli na stůl, pozdvihl ruce a řekl: „Milovaný Pane, tak jistě, jako jsi mi přikázal číst tento text, tak jistě je to, že co řeklo sedm hromů, není jako slovo Boží sepsáno. Proto to nemůže být kázáno.“ To je TAK PRAVÍ PÁN. Praví služebníci jsou samotným Bohem zavázáni číst a zachovávat *jen to, co je napsáno* (Zj 1:1–3). Všechno, co se šíří pod pojmem „hromové učení“, jsou zhoubná bludná učení, i když jsou k tomu užívány citáty. Jsou to spekulace a ne zjevení. K uzavřenému svědectví Slova nesmí nikdo nic přidávat (Zj.22:18–21). Kdo to přesto dělá, ten se odlučuje.

„Můj služebníku, když začne poslední působení, budu zase s tebou mluvit. Pak bude Můj Duch v tobě posvěcen...“ (Krefeld). Přitom bylo zmíněno i město Zürich. Držím se pevně toho, že Bůh na konci sám učiní krátké a mocné dílo, na kterém budeme mít podíl: „**Nebo pohubení učiní spravedlivé, a to jisté, pohubení zajisté učiní Pán na zemi, a to jisté**“ (slov. př. Bible: „*Lebo skoro uvedie záhubu, rýchlu a spravedlivú; lebo záhubu, rýchlu, učiní Pán na zemi.*“) (Řím 9:28)

Vidění s pšeničným polem a kombajnem bylo mimořádné. Kvůli tomuto prožití bylo vyřčeno mnoho rouhavých poznámek. Jeden bratr z Hamburgu o tom před lety dokonce napsal brožuru s titulem „Kombajnová akce“. V ní jsem označován za antikrista atd. a velice se posmívá. Říkám před tváří Boží jen to, co jsem viděl a slyšel: Byl jsem v Duchu přenesen k velice rozlehlému poli pšenice a viděl jsem přezrálé plné klasy, které již byly sluncem ožehnuté, a všechny stejně ohnuté. Víím, že v celém čase milosti je Slovo rozséváno jako semeno, a že v každém období Církve bude sklizeň duší. Ale Písmo hovoří též o tom, co se stane přímo na konci (Mat 3:12 aj.) Ve Zj. 14:15 stojí: „**...nebo již dozrála žeň země...**“ Bylo nápadné, že na celém poli jsem neviděl bodlák, a v duchu jsem věděl, že plevel byl již odstraněn, jak je psáno: „**Vytrhejte nejprve koukol a svažte jej v snopy...**“ (Mat. 13:30). Potom jsem se podíval vlevo a tam stál úplně nový kombajn. V tom okamžiku mě Pán oslovil mocným hlasem: „**Můj služebníku, ten kombajn je určen pro tebe, neboť ty sklidiš tuto úrodu. Ještě ho nikdo nepoužil...**“ Hned jsem

tam šel a vystoupil na kombajn. Ale zcela se setmělo; vypadalo to, jakoby v těch rozbouřených mracích nastal boj. A řekl jsem: „Drahý Pane, je moc pozdě, již nestihnu úrodu sklídit. Soudy již přicházejí na Zemi.“ V dalším okamžiku si slunce prolomilo vši silou otvor v těch mracích a ozářilo pole. Okamžitě jsem pohnul pákami a začal sklízet úrodu. Právě když jsem byl hotov, zcela se setmělo a slyšel jsem již jen třesk a hromobití.

„Můj služebníku, odřekni cestu do Indie!“ (Krefeld) Letenky z cestovní kanceláře jsem si již vyzvedl a v pátek jsem měl letět. Stroj z Bombaje do Madrasu, jímž jsem měl letět, se po startu vznítil, zřítíl se a všech 96 pasažérů při tom zahynulo.

„Můj služebníku, Já jsem tě na základě Mat. 24:45–47 určil k tomu, abys v pravý čas rozdával pokrm.“ (Edmonton) To byla pro mne odpověď z úst Božích, který bdí nad Svým Slovem, aby je naplnil.

„Můj služebníku, až se otevřou hranice, zavolám Nevěstu z východoevropských zemí...“ (Krefeld). Ve vidění jsem se nalézal na podiu velikého slavnostního sálu. Lidé přicházeli hlavním vchodem a sedali si. Ale pak jsem viděl, že všude ještě byla volná sedadla. V dalším okamžiku zazněl hlas Pána zprava od lustru, pod kterým jsem stál: **„Až se to stane, Můj příchod bude velmi, velmi blízko!“** Pak jsem viděl, jak se po mé levici otevřely dveře nouzového východu a jednotlivé skupiny z východoevropských zemí spořádaně vcházely dovnitř. Vedoucí bratr každé skupiny mne na podiu pozdravil a šel dále do sálu se všemi ostatními. Poté, co vešla poslední skupina, jsem se po sále rozhlédl: všechna místa byla obsazena. Toto prožití jsem měl před pádem berlínské zdi a otevřením hranic na východ. Tehdy nikdo nepomyslel, že se východní blok rozpadne a dojde ke sjednocení Německa.

„Můj služebníku, jdi na vedlejší pozemek a posvět' Mi ho...“ (Krefeld) Sousední pozemek, bývalý zajatecký tábor z druhé světové války, byl ještě obehnán 2,30 m vysokým plotem s ostnatým drátem nahoře. Odebral jsem se tam malou brankou, která vede k nákupnímu

centru, poklekl jsem tam v houští, posvětil jsem jej Bohu nebes pro Jeho Církev zde na Zemi.

„Můj služebníku, jdi za R.T., vezmi s sebou starší a přečti mu slovo, které Izaiáš řekl Ezechiáši. On bude uzdraven.“ (Krefeld) Byl jsem na cestě po jedné bohoslužbě na cestě domů a dorazil jsem k třešni, která tehdy stála na hranici obou pozemků, když Pán ke mně mluvil. Učinili jsme, co Pán přikázal, a Bůh Své slovo potvrdil.

„Můj služebníku, jdi tam, řekni to slovo, ať ta žena není zahanbena před svým nevěřícím mužem.“ (Krefeld) Jedna drahá sestra přijela na shromáždění úplně novým automobilem, který nenajel ještě ani tisíc kilometrů, ale vůz prostě vůbec nešel nastartovat – i když se o to snažil jeden náš bratr a dokonce i mechanici od ADAC. Procházel jsem právě modlitebním sálem, když zazněl hlas Páně: **„Můj služebníku, jdi tam a řekni to slovo...“** Nikdo si nedovede představit, jakou jistotu, jaký absolut to s sebou nese, když zazní slovo z Božích úst! Vyšel jsem ven, potkal jsem tu sestru, několik bratří bylo ještě poblíž, a řekl jsem: „Posaď se dovnitř, nastartuj auto, neboť to řekl Pán.“ Ta sestra namítala: „Ale vždyť všechno zkusili.“ Přerušil jsem ji: „Nemluv, jdi tam a číň co ti bylo řečeno ve jménu Pána.“ Řečeno, učiněno. To auto naskočilo při prvním pokusu o nastartování a ona dojela bez jakéhokoliv problému domů! Druhé ráno to auto ani neškrtilo. Muselo být odtaženo do servisu a tam se zjistilo, že benzinové čerpadlo bylo nefunkční a muselo být vyměněno za nové. Jen když Pán předtím mluvil, může služebník Boží vykonávat službu vysloveného slova.

V sobotu 18. listopadu 1978, ke mně promluvil Pán asi v 10 hodin v kanceláři misijního centra: **„Můj služebníku, pročti Skutky apoštolů, zda někdy nějaký muž byl povolán do služby se svou ženou.“** Obrátil jsem se vpravo, vzal jsem si Bibli, přečetl Skutky apoštolů a zjistil jsem, že i těch sedm, kteří se starali o chudé, byli povoláni bez žen. Tímto odkazem bylo odhaleno samotným Bohem jedno falešné proctví, které bylo přineseno v Brémách 1976. ON mě odkázal na to, abych si přečetl Skutky apoštolů. Jednou provždy jsem zavázán brát za směrnicí původní vzor z času apoštolů.

Byl jsem vzat mimo tělo, prožil jsem vytržení. Viděl jsem, jak to Svaté město sestoupilo (v nemocnici v Krefeldu).

V prosinci 1980 jsem byl na misijní cestě po Africe. Ve městě Akra v Ghaně mě čtyřikrát během noci bodl moskyt. Když jsem se krátce před vánoci vrátil domů, cítil jsem se zesláblý a 1. ledna mě odvezla sanitka do nemocnice. Tam jsem byl vyšetřen a výsledek: tropická malárie v pokročilém stadiu.

3. ledna 1981 jsem slyšel, co řekl Prof. Dr. Becker svému lékařskému týmu: „Je moc pozdě. Je již pozdě. Tady se nedá nic dělat; ani lék ani transfuze apod.“ Ještě jsem mohl vnímat, ale byl jsem moc slabý, abych mohl mluvit. V těch hodinách, když se lékaři vzdali léčby, když záchvaty zimnice a slabosti byly stále četnější, přišel k posteli můj bratr Artur a pronesl pevným hlasem: „Ježíš Kristus nezvítězil jen na Golgatě, On zvítězil v tomto pokoji.“ Přesto jsem cítil, že to jde ke konci. A moje jediná otázka byla: „Pane, můj Spasiteli, jak stojím před Tebou?“

Potom jsem byl vzat z těla, přesazen pod modré nebe a viděl jsem nesčíslný, bíle oblečený zástup. Všichni byli v rozkvětu mládí (Job 33:25). Mezi bratry, kteří se nacházeli v první řadě, jsem byl i já. Všechny sestry měly rozpuštěné vlasy, nápadné byly rozmanité barvy vlasů. Byli jsme majestátně unášeni stále výše. Potom jsem spatřil něco jako horizontální dělicí linii, která se objevuje při východu slunce nad mraky. V duchu jsem věděl, že se potom potkáme s Pánem v povětří. Proto jsem hleděl vzhůru, a viděl jak sestupuje Svaté město. Bylo to nádherné, majestátní. Mým nebeským tělem pronikaly vlny blahoslavení. Věděl jsem: to je vytržení. Jen tak dalece toto prožítí. Mé zklamání bylo nesmírné, když jsem se vrátil zpět do svého těla.

„Můj služebníku, shromáždí Mi Můj lid, všechny, kteří se Mnou uzavřeli smlouvu při oběti...“ (Krefeld). To se stalo 28. prosince, když Pán ke mně tato slova zvolal. Byl jsem později nemálo překvapen, že existují dvě biblická místa, která toto vyjadřují: Ž. 50:5 a 5. Moj. 4:10. Všichni, kteří nyní jsou dětmi zaslíbení, potvrzují ze své strany smlouvu s Bohem, kterou On s námi uzavřel v Kristu Ježíši „*při oběti*“. A Jeho lid se shromáždí pod odkazem: „**JÁ jim chci dát Svá slova, aby je slyšeli.**“

Mimo tělo vytržen do nebe. Možná to byl ráj. Viděl jsem harmonicky se pohybující množství světla duhových barev. Věděl jsem v duchu, že ten trůn byl po mé pravici, neboť odtamtud shora přicházelo v ohni více se zjevující světlo. Nalevo zpíval mužský sbor, hledící k trůnu, v německé řeči Žalm 34 podle Lutherova překladu (Varna, Bulharsko). Při slovech: „*Vojensky se klade anděl Páně okolo těch, kteří se ho bojí, a zastává jich.*“ Následoval mezizpěv: „*Anděl Páně je nyní zde!*“ Po „*Okuste a vizte, jak dobrý jest Pán. Blahoslavený člověk, který doufá v něho!*“, zpíval ten sbor rozehvělými hlasy: „*Pán je nyní zde!*“

Mohl bych dál mluvit o těch nádherných prožitích, která jsem směl ve všech těch letech prožít, a ke každému prožití mohu Boha brát za svědka. Slovo a Boží rada dosud nikdy nebyly tak jasně a obsažně zjeveny jako v našem čase. Vpravdě, Bůh Svým apoštolům a prorokům tehdy oznámil, co On od věků určil pro ty Své (Ef. 3), a v tomto posledním čase také nám.

Boží vedení v uplynulých čtyřiceti letech

Izrael putoval čtyřicet let po poušti a potom stanul před vejitím do zaslíbené země. Slovo bylo v truhle Smlouvy, ale konečný výsledek byl zahanbující. Člověk slyší a diví se: Pavel porovnává Izrael s Církví v konečném čase: „*...to, co se jim stalo, je výstražný obraz a bylo to napsáno k napomenutí nám, kteří jsme na konci světa.*“ (1. Kor. 10:1–13). Není to zvláštní? Tehdy se lidu Božímu, navzdory ohnivému sloupu, udeřené skále a mnoha jiným požehnáním během putování, stala neposlušnost, reptání a modloslužba osudnou. Všichni, kteří pod Mojžíšem vyšli, a byli mužského rodu, byli obřezáni. Ale zemřeli, „*...protože neuposlechli přikazy Pána.*“ Nově narozená generace byla obřezána až krátce před vejitím do zaslíbené země. Potom se zjevil Jozuovi vrchní Velitel Pánova vojska s taseným mečem a začalo vítězné tažení (kap. 5).

Dnes se musíme ptát: „*Kdo uvěřil našemu kázání? A rámě Páně komu je zjeveno?*“ (Iz. 53:1) „*Ale ne všichni uposlechli evangelium.*“ (Řím. 10:16) Kdo opravdu prožil obřízku srdce (Řím. 2:28–29), obnovení v Duchu (Kol 2:11)? Začátek, to obrácení je důležité, ale potom následuje vytrvání v poslušnosti víry. A konečně ten cíl po naplnění Boží vůle (Žid. 10:36). Ta nově narozená generace prožila vejití do zaslíbené země. Ještě nyní existují děti zaslíbení, které věří Slovu zaslíbení (Řím. 9:6–10, Gal. 4:28–

29). Ony nezůstávají stát v tom, co se stalo před čtyřiceti, padesáti, šedesáti nebo sto lety, nemotají se dokola, ale mají podíl na tom, co Bůh nyní činí.

Společně s těmi, kteří uvěřili Boží zvěsti, hledíme zmužile kupředu, posilněni nádhernými požehnáními v uplynulých čtyřiceti letech, které Bůh po celém světě daroval. Neminulo nás ovšem, že nepřítel dal své zlosti vůči vyvoleným volný průchod. Již tehdy řekl Pán Petrovi: „*Satan si vyprosil, že vás bude tříbit, jako pšenici.*“ (Luk. 22:31). S tím jsme nepočítali, ale stalo se to.

V dubnu 1974 jsme posvěcovali modlitebnu, která je postavena na pozemku, který Bůh ukázal ve vidění. Až do konce sedmdesátých let jsme obzvláště v lokálním sboru v Krefeldu prožívali přítomnost Boží, dary Ducha a Jeho nadpřirozené působení. Z ostatních měst přijížděli lidé, aby slyšeli Slovo. Zároveň jsem mohl každý měsíc cestovat až do končin Země a přinášet tam vzácnou zvěst. Uprostřed sedmdesátých let byl obzvláště zdůrazňován rok 1977 s tím, jak mnozí mínili, že čas milosti skončí. Bratr Branham ten rok 1977 skutečně ve spojení s konečným časem zmínil, ale neudával žádné datum. Bratři, kteří mínili, že každý jeho výrok se musí přijímat s takovou vážností, jakoby to bylo TAK PRAVÍ PÁN, z toho usoudili, že čas milosti roku 1977 skončí.

Tak jak to odpovídá suverénnímu Božímu panování, jenž sám určuje čas a hodinu, dostal jsem v pátek 16. července 1976 pokyn, jehož provedení mi tehdy v „kruzích zvěsti“ vyneslo mnoho kritiky: Právě jsem přicházel k západní straně modlitebny kolem rohu, již se stmívalo, když jsem slyšel příkaz Pána: „Můj služebníku, přejdi na sousední pozemek. Posvěť Mi jej a stav na něm, neboť přijdou lidé z mnoha zemí, kteří budou muset být ubytováni...“ Ty podrobnosti jsou známé. V pondělí, 19. července jsem mluvil s majitelem, který mi vysvětloval, jaké plány s celým pozemkem má do budoucnosti a řekl, že ho nemůže prodat. Ukončil jsem rozmluvu slovy: „Pane Tölke, pomyslete na to, že Bůh ten Pán položil Svoji ruku na tu část vašeho pozemku, který hraničí s naším pozemkem, na němž stojí Boží dům.“

Přesně po třech týdnech, 9. srpna 1976, mi pan Tölke zavolał ještě před 8.00 hodinou ranní a řekl: „Pane kazateli Franku, musím vám ten pozemek prodat. Kdy můžeme jít k notáři?“ Kupní smlouva byla uzavřena 12. srpna 1976. Koupí toho pozemku a úmyslem stavět, jsme vyslovili rozsudek nad učením, podle něžž mělo v roce 1977 všechno skončit. Když stála hrubá stavba první budovy, přišel za mnou na pozemek bratr Paul Schmidt a řekl: „Bratře Franku, tato stavba nepostačí ani pro polovinu lidí, kteří přijedou.“

Když jsem další ráno četl slovo z 2. Par. 14:7, které jsem otevřel, věděl jsem, že Pán tím ke mně mluvil. Tam stojí: „**A tak stavěli a št'astně se jim vedlo.**“ Tak byly v letech 1977–1978 postaveny obě misijní budovy. Mohu s dobrým svědomím jako Noe (1. Moj. 6:22), jako Mojžíš (2. Moj. 40:16) a jako Eliáš (1. Kr. 18:36) říci, že jsem všecko učinil jen na základě odkazu podle příkazu Pána.

Poté, co bylo provedeno, co Pán přikázal, a budovy byly připraveny k přivítání a ubytování, vsadil satan všecko na to, aby zničil všechno, co řekl Bůh. Ale nezdařilo se mu to, a to je ten nejlepší důkaz, že je to Boží dílo. Izrael a pravá Církev slouží vždy nepříteli za terč: o Jeruzalém byly vždy sváděny boje, a již devatenáctkrát byl zničen. Ani nyní se nejedná o Tel Aviv nebo Haifu, jedná se o Jeruzalém, město Boží. Tak i nyní nekdovíjaká církev, nýbrž Církev živého Boha, je cílem útoků satana, jevištěm duchovních rozvratů. Podle Zj. 12 se drak na konci postaví před tu ženu, aby toho pacholíka, který je určen k panování nad národy (Zj. 2:26–29), pohltil, než bude vytržen.

Náhle nepřítel, stejně jako Evě, překroutil to, co Pán přikázal. Nyní měla být „špička – Frank, Russ, Schmidt“ odstraněna, „neboť Bůh už ustanovil jiné bratry“. A opravdu: dva přišli a vystoupili. Pak bylo řečeno: „Tebe nepovolal Bůh, ale satan! Je to tvé dílo a ne dílo Boží. Proto to musí být zničeno!“ To byl jasný úmysl nepřitele, zničit jedinou ranou autoritu toho, kdo přináší Slovo, a právě tak bratří, které mu Bůh od počátku postavil po boku, aby je před sborem učinil nevěrohodnými. Bratr Branham řekl: „*Dejte pozor, provinili jste se, jestliže řeknete proti nějakému bratru slovo, které není správné... nemusíte mu vrážet nůž do zad, abyste ho zabili. Můžete mluvit proti jeho charakteru a zničit jeho vliv. Mluvte proti svému kazateli zde. Řekněte proti němu něco špatného – je to tak dobré, jako byste jej zastřelili. Řekněte o něm něco, co není správné a tím jste jeho vliv před lidmi usmrtili. Tím jste se provinili.*“ (22. 9. 1957). Satan měl cíl, chtěl na tomto místě a v celém světě uvolnit podium pro výklady a bludná učení, proto musel být znemožněn ten, kdo přináší pravé Slovo.

Až dodnes platí, co Pán před mnoha lety zcela na počátku příkazujícím hlasem řekl: „Můj služebníku, ustanov mi Leonarda Russe a Paula Schmidta jako starší...“ Služba obou starších se v těchto více než čtyřiceti letech stala jak v lokálním sboru, tak v mnoha zemích velikým požehnáním. Byl to tentýž mocný, vše pronikající hlas Pána, který mi roku 1976 přikázal, abych koupil ten pozemek a stavěl na něm. Misijní budovy

byly dostaveny, a tak jsme mohli v uplynulých 25-ti letech v prvních víkendech v měsíci ubytovat 300 až 400 lidí z celého světa.

Celé peklo povstalo, aby přerušilo konečný Boží plán v nejdůležitější fázi a zničilo Jeho dílo jakýmkoliv způsobem. Hlavní útok byl zaměřen pochopitelně proti nositeli Slova. Ty nejnehoráznější pomluvy, které převýší představivost každého normálně myslícího člověka, a je nemožné, aby byly opakovány, byly rozšiřovány po celém světě. Začalo úsilí o vraždu pověsti a duše, jak se to nikdy předtím v celých dějinách spásy a zkázy nestalo. Všichni, kteří se tomuto duchu podřídili, věří pomluvám a šíří je dodnes. Nepomyslí na to, že tím úmyslně překračují jedno z přikázání: „*Nepromluviš proti bližnímu svému křivého svědectví.*“ (2. Moj. 20:16). Řím. 1:30: „*Jsou utrhači, pomluvači, Boha nenávidící, hanliví, pyšní, chlubní, nalezači zlých věcí...*“ V 1. Kor. 5:9:12 jsou ti pomlouvači postaveni na stejnou úroveň s podvodníky a modloslužebníky.

Vraždy dětí v době Mojžíšova narození a vraždy dětí v době narození našeho Spasitele byly omezeny jen na určitá území. Satan je vrahem od počátku (Jan. 8:44), Kain jím byl také (1. Jan. 3:12) a bez výjimky rovněž každý věřící, který nenávidí svého bratra. Tak to říká Boží Slovo: „Každý, kdo nenávidí bratra svého, vražedník jest, a víte, že žádný vražedník nemá života věčného v sobě zůstávajícího.“ (1. Jan. 3:15) Všichni, kteří se od té doby nechali odradit, aby slyšeli věčně platící pravdivé Slovo Boží, budou jednoho dne zklamáni. Kdo si v hodině rozhodnutí neosvojí lásku k pravdě, je odsouzen věřit lži. Žádné směřování není možné. Kdo své srdce otevře tomu, co řekl satan, automaticky se uzavírá před tím, co řekl Bůh. Světlo a temnota, život a smrt jsou od sebe na věky odděleny.

Všichni si nyní musíme před Boží tvář položit otázku, zda lze sáhnout na nějaké Boží rozhodnutí! Mají lidé právo požadovat sesazení bratrů, které jmenovitě jako starší povolal a ustanovil Pán? Bylo správné, stavět na příkaz Pána misijní budovy pro ubytování hostů, nebo bylo správné, v přímém protikladu k tomu, lidi při prvním víkendu v květnu 1979 posílat od misijního pozemku domů s poznámkou: „Tady to jednou provždy skončilo!“? Toto rozhodnutí nikdo nemůže minout a každému osobně přináší následky pro celou věčnost. Nikdo se nesmí mýlit, Bůh nesnese rouhání!

Ti, kteří zůstali pevně stát a věrni, dodnes nechápou, že bratři a sestry, kteří zde slyšali Boží Slovo, prožili pod zvěstováním záchranu a uzdravení, kteří tu byli pokřtěni, s nimiž jsme léta slavili Večeři Pána, se v zahořklém

nepřátelství odvrátili a vyhýbají se každému kontaktu. Každý opravdově věřící by si přece musel být vědom toho, že Ježíš Kristus tu děličí hradbu rozbořil, odstranil nepřátelství a všem Svým daroval spasení a usmíření spojené s úplným odpuštěním.

„Neboť on je pokoj náš, který učinil oboje jedno, zbořiv hradbu děličí na různu, a nepřátelství, totiž zákon přikázání v ustanoveních, vyprázdnil skrze tělo své, aby ty oboje vzdělal v samém sobě v jednoho nového člověka, tak čině pokoj a v mír uvede oboje v jednom těle Bohu skrze kříž, vyhladiv nepřátelství skrze něj.“ (Ef. 2:14–16)

Že nepřátelství a ničení nemůže přicházet od Boha, nýbrž od nepřítele, všichni vědí. Zbývá jen jedna ze dvou možností: Buď je pravda to, co rozhodl Bůh a co všichni zde v misijním centru vidí na vlastní oči, nebo čeho chtěl dosáhnout satan, který vystupuje jako anděl světla.

Každý první víkend v měsíci přichází do misijního centra až devět set lidí z celého světa, aby slyšeli Slovo a byli duchovně nasyceni. Německy kázaná kázání jsou simultánně překládána do dvanácti různých jazyků, takže všichni přítomní slyší Slovo ve své vlastní řeči. Zároveň lidé na celém světě prožívají bohoslužby živě přes internet. To jsou přece skutečnosti, které nikdo nemůže popřít, které hovoří samy za sebe. Pak se vkrádá otázka: Jak mohou lidé, kteří žijí tady v městě a vědí o tom Božím rozhodnutí, projíždět s opovržením kolem místa, které On sám vyvolil? Tím neopovrhují nějakým člověkem, nýbrž samotným Bohem, který tvoří

spásné dějiny. Co jim bude platné, že mluví o zvěsti, prorokovi a vytržení? Je tohle ta dokonalá láska, o které mluvili Pavel a bratr Branham, která nikdy neustává a nakonec vejde do slávy?

Kdo ta požehnání v nádherných shromážděních sedmdesátých let, která jsme prožívali pod mocí Ducha svatého, již nechce uznat za pravdivá, je v nebezpečí, že se proviní zlořečením proti Duchu. Až ve chvíli, kdy se lidská vlastní vůle pozdvihla nad pomazání, nad Slovo a vůli Boží, nastala vzpoura. Kdo to, co sám Pán řekl, upřímně porovnává s tím, co řekl nepřítel skrze falešnou inspiraci, zjistí, co je pravda a co se naplňuje. My všichni se musíme z této veliké lekce poučit pro budoucnost. Až do konce musíme Pána prosit o duchovní dar rozeznání. Co Bůh říká a činí podle Svého Slova, slouží vždy k vybudování Církve. Co říká a činí nepřítel, přináší vždy zkázu. Bůh používá jen Své služebníky, nepřítel bere ty, skrze které může napáchat největší škodu. Co bylo v mnoha letech s Boží pomocí vybudováno, se pokusil satan, ten žalobník bratří, v jediném dni zničit.

Písmo nemůže být zrušeno

Muži Boží byli navzdory nejvyššímu povolání jen lidé, i když byli nazváni bohy (Ž. 82:6, Jan. 10:34). To Boží v nich bylo Slovo, skrze něž získali podíl na božské přirozenosti a my také (2. Petr. 1:3–11). Přímo potom říká Pán v Jan. 10:35: „**Písmo nemůže být zrušeno.**“ Písmo doopravdy nemůže být zrušeno. Boží povolání a předurčení jsou definitivní, jsou neodvolatelná, na věky – tak učí Svaté Písmo (Řím. 8:28–39; Ef. 1 aj.). Písmo nemůže být zrušeno, protože Noe se jednou opil (1. Moj. 9). Noe našel milost u Boha, tak je to napsáno a to se počítá, on zůstal kazatelem spravedlnosti. Mohl být odmítán, mohli se mu rouhat, ale nemohl být sesazen. Pán sám kázal v žaláři těm, kteří neuvěřili jeho zvěsti, zůstali v neposlušnosti – k nim patřili i ti synové Boží (1. Moj. 6). Pro záchranu již bylo v pekle pozdě (1. Petr. 3:18–22). **TAK PRAVÍ PÁN: „A jako se dalo za dnů Noé, tak bude za dnů Syna člověka.“** (Luk. 17:26)

Abraham nemohl být sesazen za to, že vešel k Agar a potom si vzal za ženu Ceturu. Písmo říká: „...**Otcem mnohých národů postavil jsem tebe, před obličejem Boha, jemuž uvěřil...**“ (Řím. 4:17). Písmo nemohlo být zrušeno kvůli tomu, že Mojžíš si vzal za ženu Madianku. Miriam a Aron neměli právo mluvit proti svému bratrovi Mojžíšovi (4. Moj. 12). Ani Chóre, Dátan a Abiram – ti zrádci – neměli právo Mojžíše sesazovat, poštvat proti němu celé shromáždění a vyvolat rozkol (4. Moj. 16).

Písmo nemůže být zrušeno kvůli tomu, že se David dopustil cizoložstva. V Zákoně Bůh neřekl nic o mnohoženství. Řekl jen: „*Vezmeš-li si ještě jinou...*“ (2. Moj. 21:10) a tak řekl: „*Jestliže má muž dvě ženy...*“ (5. Moj. 21:15). Pak ale Bůh ten Pán řekl: „***Jestliže muž bude přistižen při cizoložství s jinou vdanou ženou, oba mají zemřít.***“ (5. Moj. 22:22). Manželství je pod zvláštní Boží ochranou a právě tak rodina. David zcizoložil, a podle zákona by byl musel být spolu s Betsabé ukamenován. On přestoupil dvě příkázání: „**Nezabiješ!**“ a „**Nezcizoložíš!**“ David byl cizoložník, neboť si vzal ženu Uriáše. David byl vrah, protože jejího manžela nechal zabít. Já nejsem, díky Bohu, ani jedno, ani druhé.

Písmo nemůže být zrušeno. David zůstal prorokem, David zůstal králem, a to, co skrze Ducha řekl, jde pro celou budoucnost do naplnění. Ovšemže platí, že Bůh Adamovi přivedl Evu a jak psal Pavel: „***Každý muž at' má svou ženu a žena svého muže.***“ (1. Kor. 7). Avšak kdo by zatratil Davida a nechtěl by číst ty Žalmy, když je napsáno: „***Blahoslavený je muž, jemuž Pán hříchy nepočítá.***“? Opuštění je tak dokonalé, že Bůh na ty hříchy nemůže vzpomínat. Kdo pranýřuje přestoupení zákona někoho jiného, rouhá se Bohu a nohama šlape po krvi Beránka, krvi Smlouvy a Krista toho Ukřížovaného, potupuje.

V přirozeném životě se Božím služebníkům ne vždy dařilo, aby byli shledáni v libé a dokonalé vůli Boží. Také se děla dopuštěná Boží vůle, ale Slovo, které obdrželi a nám zanechali, je navždy a věčně dokonalé Boží Slovo. Bůh, který věděl všechno dopředu, vždy sám vyslovil to povolání. Ježíš Kristus, Boží Syn, má čestný titul „Syn Davidův“. Kdo je ten, který si troufá Boží rozhodnutí zpochybňovat? Takový člověk je buď posedlý nebo Bohem zavržený. To jsou ti pomlouvači, o nichž se píše ve Sk. 13:41: „***Vizte, vy potupníci, a podivte se, a na nic přijd' te (zahyňte); nebo já dílo dělám za dnů vašich...***“ O toto dílo Boží se dnes jedná, i když se tomu nepřítel snaží ze všech sil zabránit. Ježíš je vítěz. ON nedopustí, aby pravá Církev byla přemožena branami pekla. Pomlouvači vždy najdou nějakou záminku a vystupují proti tomu, koho Bůh určil ke službě. Ještě dnes říkají: „Celé shromáždění je svaté. Všichni bratři jsou povoláni. Všichni mají službu!“ Těm, které Bůh ustanovil, vyčítají: „Vy jste příliš domýšliví! Sypete lidem písek do očí!“ Pravý opak je pravda. Boží povolání zahrnuje, co řekl Pán Pavlovi: „***...neboť proto jsem se tobě ukázal, abych te učinil služebníkem a svědkem i těch věcí, které jsi viděl, i těch, v kterých se tobě ukazovat budu, vysvobozuje tebe z lidu tohoto, i z pohanů, k nimž tě nyní posílám, otvírat oči jejich, aby se obrátili od temnoty k světlu, a z moci***

d'ábelské k Bohu, aby tak hříchů odpuštění a díl s posvěcenými vzali skrze víru, která jest ve mne.“ (Sk. 26:16–18)

Světské krále Bůh ustanovuje a sesazuje (Dan. 2:19–22). Ale muže, kteří jsou určeni pro duchovní oblast, **jen ustanovuje**. Boží služebníci musí vykonávat své pověření mezi ctí a potupou. Jedněm jsou „*dobrou vůní Krista k životu*“, jiným „*zápachem k smrti*“ (2. Kor. 2:14–17). Tak jako Mistr jsou jedněm postaveni k povstání, druhým k pádu a jsou znamením, kterému je odporováno, aby byla zjevena myšlení srdce (Luk. 2:34–35). Každý musí své vlastní spasení konat s bázní a třesením (Fil. 2:12). Pro vyvolené platí bez výjimky: „*Nic nás nemůže odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.*“ (Řím. 8). A rovněž se plní, co ten apoštol píše: „*Pavel, služebník Boží, apoštol Ježíše Krista, pro víru Božích vyvolených a poznání pravdy...*“ (Tit. 1:1). Jde o to, že nyní je věčně platící evangelium Ježíše Krista o Božím království kázáno všem národům, ale také se jedná o víru vyvolených, která je svatým jednou provždy dána (Juda 3. verš).

Proto to bolí, když lidé ve zvěsti vůčihledně nevěří jak Písmo praví, nýbrž tomu, co se předkládá jako zvláštní zjevení. Také životopisy a historiky z lovu atd., nemají nic společného se zaslíbeným Slovem pro tento čas, nýbrž jsou lidským kultem, právě tak výstavy, které jsou plně věnované člověku. Rozdávají se dřevěné kříže, bonbony a kousky látky, které údajně patřily prorokovi; tohle má více společného s pověrami a kostelním kultem relikvií, ale nic s evangeliem Ježíše Krista. My službu bratra Branhama biblicky zařazujeme, distancujeme se však od skupin, které se na něho sice odvolávají, ale Slovo pro ně neplatí.

Pro učení, že bratr Branham bude ještě mít nějakou službu ve stanu, neexistuje v Písmu žádné zaslíbení. Právě tak málo je podloženo Biblí, že Pán podle Zj. 10 jako Anděl Smlouvy již přišel, a kolik ještě jiných bludných učení jako o hromech atd. na celém světě existuje. Příchod Pána ať jako Ženicha (Mat. 25:1–13), ať jako Syna člověka (Mat. 25:31–46), nebo jako Anděla Smlouvy (Zj. 10:1–7) je vždy realitou a spojen s Jeho osobní, tělesnou přítomností (parusie). Při každém Jeho příchodu se všecko děje tak, jak stojí psáno, až do Jeho příchodu jako Boha našeho Pána, když se postaví Svými nohama na hoře Olivetské (Zach. 14:4).

Jestliže Slovo Boží zůstává stranou, potom nemůže být hlasem Božím i to, co je jako „hlas Boží“ označováno. Bůh sám Svě spásné myšlenky vyjádřil ve Svém Slově. Proč muži, kteří si přivlastnili vedoucí pozici, nemají k období 1965 až 1985 co říci? Neučinil snad Bůh v tom čase nic, a začal

zase až v roce 1985? Pán Svého proroka vzal k Sobě, ale již předtím se postaral o to, že Jeho zvěst mohla být dále bez přerušení nesena. Kdo se to opovází zapřít?

Je nesmyslné, zdobit drahý hrob krásnou pyramidou, a zřizovat poutní místa, ale zároveň pohrdat tím, co Bůh činí. Cožpak ti farizeové a znalci Písma tehdy nezdobili hroby proroků? Právě Boží děti si berou k srdci co sám Pán řekl těm, které povolal a vyslal: „**Kdo vás slyší, mne slyší; kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá; kdo pak mnou pohrdá, pohrdá tím, kdo mne poslal.**“ (Luk. 10:16).

Jsme se jistě velice blízko u cíle. S ohledem na starozákonní oběti je psáno: „...**kteří nemohou dokonalého v svědomí učinit toho, kdo obětuje.**“ (Žid. 9:9). S ohledem na dokonalou oběť Ježíše Krista na kříži na Golgathě je psáno: „...**nebo jedinou obětí dokonalé učinil na věky ty, kteří posvěceni bývají.**“ (Žid. 10:14).

„**Naplňte radost mou, abyste jednotejného smyslu byli, jednotejnou lásku majíce, jednodušší jsouce, jednotejně smýšlejíce, nic nečiníce skrze svár aneb marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé za důstojnější nežli sebe majíce.**“ (Fil. 2:2–3).

„**Ale to jedno činím, na ty věci, které jsou za mnou, zapomínaje, k těm pak, které jsou přede mnou, úsilně chvátaje, k cíli běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši. Protož kteří jsme dokonalí, to smýšlejme. A pakli v čem jinak smýšlíte, i to vám Bůh zjeví.**“ (Fil. 3:14–15).

Kdo biblické proroctví v jeho naplnění a aktuální světové události bere na vědomí, dojde k závěru, že jsme velice blízko cíle. Pohled na dění času, pohled na Izrael, pohled do islámského světa, pohled na náboženské skednocování, pohled na politické sjednocování Evropy, pohled na globalizaci, pohled na světovládu, pohled do Říma – pak zbývá již jen pohled vzhůru: „...**tak i vy, když užříte, tyto věci se dějí, vězte, že blízko je království Boží.**“ (Luk. 21:28–36)

Ve vzpomínce na čtyřicetileté období

Již v šedesátých letech jsem navštívil východoevropské země. Tehdy nás ještě dělila „železná opona“, která byla téměř neproniknutelná. A přesto se v tom čase Slovo dostalo i do východního bloku. Po roce 1989 jsem mohl nejen v Moskvě, nýbrž na Urale, na Sibiři a v celé východní Evropě svobodně zvěstovat. Že s Božím povoláním (Sk. 26:19) je spojena největší

odpovědnost, jaká na Zemi existuje, pochopí všichni, kteří mají Boží bázeň. Jestliže se ještě jednou rozpomenu na nejdůležitější prožití, která mi Bůh z milosti daroval, potom jen proto, abych vyzdvihl Pánovu věrnost a Jeho starostlivost o Církev. Existují osobní prožití, která prožili všichni věřící: Obrácení, znovuzrození, křest Duchem, uzdravení atd. Ale existují i taková, která jsou přímo spojená se spásným plánem a proto mají pro Církev největší význam. To se vztahuje zvláštním způsobem na Pavla a právě tak na bratra Branhama, neboť oba měli vykonávat pověření spojené se spásnými dějinami.

Nyní se ještě jednou vrátím k období po roce 1965. Hned od začátku také bratr Alexis Barilier dal najevo svůj postoj ke zvěsti. Bůh jej postavil nejprve ve francouzsky mluvících evropských a potom v afrických zemích k velikému požehnání. Překládá se svým týmem veškeré brožury do francouzštiny. Nadto cestuje především do střední Afriky, aby lidem zvěstoval Slovo také osobně. Na našeho drahého bratra čeká veliká odměna. Protože se shromáždění bratra Branhama roku 1955 ve Švýcarsku rovněž osobně účastnil, může také s jistotou hovořit jako očitý svědek o tom, co viděl a prožil.

Bratr Etienne Genton bratra Branhama též osobně slyšel a zažil tuto mimořádnou službu. I on od samého počátku sloužil nejprve v Itálii a poté i v jiných zemích s velikým požehnáním. Oba bratři překládají kázání bratra Branhama a také Oběžné dopisy a brožury, které vydáváme v Krefeldu. Zasvětili celý život svému Pánu a Spasiteli. Jsou to bratři, kteří Slovo správně rozdělují.

Zcela jiný, ale též důležitý úkol, měl bratr Detlef Mehnert, který byl v dubnu 2003 odvolán domů. Vedle své žurnalistické činnosti považoval za důležité navazovat kontakty se všemi denominacemi. Pán jej po roce 1989 použil opravdu zvláštním způsobem, takže jsem mohl celý týden přednášet na moskevské universitě všem studentům theologické fakulty. Na základě svých mimořádných schopností dokázal pro mne po celém světě navazovat nové kontakty, také v muslimských zemích. Bratr Mehnert byl mimořádným přítelem Izraele a zanechal stopy požehnání v Božím království. Na mého milovaného bratra čeká jednou veliká odměna.

Též bratři Didier a Gilbert z Paříže, bratr Leonard Lifese z Bruselu, bratr Urs Graf ze Švýcarska a bratr Walter Müller z Rakouska byli v uplynulých letech k požehnání v různých zemích. Stovky bratří zůstaly v celém světě

ve Slově a slouží Božímu lidu. Mnozí z nich nesou velikou odpovědnost ve svém městě a v zemi. Jsme se všemi spojeni v lásce Boží.

Shrnutí

Potom, co jsme probrali, co Bůh učinil v našem čase, hledíme s důvěrou na toho Neviditelného jako bychom Jej viděli (Žid. 11:27), neboť víme, že naplní každé ze Svých zaslíbení (Řím. 4:13–25). Co se z Boží milosti v království Božím stalo obzvláště v posledních čtyřiceti letech, to předčilo naše očekávání. Byl to vskutku předpoklad pro to, co se stane v dalším období. Slovo Boží bylo rozšiřováno ve shromážděních, knihami a brožurami a televizními vysíláními do celého světa. V německém jazyce máme k dispozici cca 200 kázání bratra Branhama, která musíme stále dotiskovat. Každý měsíc se kázání, která se zde káží o prvním víkendu, rovněž rozesílají všem sloužícím bratřím na Zemi, kteří opět předávají dále to, co obdrželi.

Když jsem se Pánu roku 1966 dal cele k dispozici, složil jsem se slzami v očích před Bohem v nebi slib, a dal svůj život vědomě do Jeho služby. Mimo jiné jsem řekl: „Drahý Pane, dovol mi zvěstovat Tvé Slovo tak, aby všichni, kteří je z mých úst uslyší, mohli uvěřit a být spaseni. Nedopusť, abych řekl něco, co by před Tebou neobstálo. Starej se o Svou Církev a Své dílo i po finanční stránce, neboť já se o penězích nikdy nebudu zmiňovat.“

Dodnes můžeme, Bohu díky, všechno bezplatně rozesílat do celého světa a nemusíme nic prodávat. Nám se jedná jediné o šíření Boží zvěsti až do končin země. Také všechna vydání za misijní cesty, na tiskárnu a poštovné, za všechny, kteří jsou plně nebo částečně zaměstnáni, za všechny televizní programy, jsou vašimi dary pokryty.

Při této příležitosti bych chtěl obzvláště poděkovat vám v německy mluvící oblasti, neboť od samého počátku to byli bratři a sestry z Německa, Rakouska a Švýcarska, kteří dílo podporovali. Později k tomu přišli jednotlivci z jiných zemí. Vás, kterým dílo Boží leží na srdci a staráte se, aby nohy zvěstovatele pokoje mohly nést to Slovo (Iz. 52:7, Řím. 10:15), necht' Bůh náš Pán bohatě odmění.

Nevíme, kolik času nám ještě zbývá. Bude ho již jistě velmi málo. Zůstáváme přitom střízliví, vykupujeme jej a jsme připraveni působit, dokud je den, neboť jistě nastane noc, kdy již nikdo nebude moci působit. Buďte požeňáni a předáni milosti Pána ve jménu Ježíše Krista z Nazaretu.

Necht' je rok 2006 spásným rokem, ve kterém se všichni vrátí do svého původního duchovního majetku, vzpomínejte mne a celé dílo a všechny bratry ve svých modlitbách.

V pověření Božím působící

Bro. Frank

Freie Volksmission Krefeld
Postfach 905
D-47709 Krefeld

Svobodná lidová misie
informační kancelář
Doubecká 556
Jahodnice
Praha 9 – Kyje
CZ-198 00

tel. 02/703937

úř. hodiny: pondělí a středa 9 – 12 hod.